

Žřesat jiskry adventní nadeje...

„Mám nadeji, že uslyšíš mé tiché volání, stín už padá na zdi bílé, nic mu nebrání...“ tak začíná jeden z hitů nedávno zesnulého zpěváka Pavla Bobka. Nikoli náhodou je to píseň zamilovaná. I advent je nabit milostným obsahem.

„Holubičko moje v rozsedlinách skály, v úkrytu nad strží, dopřej mi zhlédnout tvou tvář, dovol mi hlas tvůj slyšet. Jak lahodný je tvůj hlas! Jak půvabnou máš tvář!“ vyzpěvuje zase Šalomoun v nejkrásnějším ze svých milostných veršů, v Písni písní (2,14) a církev v těchto slovech slyší hlas svého Pána. Předvánoční čas je dobou milostného roztoužení, láskyplného očekávání, které učí křesťany s pozvednutou hlavou vyhlížet své vykoupení.

„Amen, přijď, Pane Ježíši!“ zvěstuje předposlední věta Bible. Tato touha po Božím zásahu, po jeho přítomnosti a požehnání je snad vůbec to nehlubší, s čím se v křesťanství setkáváme. Touha po objetí s Kristem, po světle, které z něj vyzařuje. To je advent, čas těšení.

DĚTI A VNOUČATA

Dnes se obvykle naše doufání pevně zasazuje do našeho pozemského životního běhu. Žáci se těší, že už budou mít školu za sebou anebo se jim podaří postoupit k vyšším studiím. Studenti po ukončení studia očekávají přiměřenou práci a z ní vyplývající výplatu. Mladí manželé čekají rodinu, těhotné ženy jsou „v nadeji“, i když se to dnes už moc neříká. Záhy zase rodiče doufají, že se jejich děti zformují ve směru, jaký by si oni sami představovali. Jak člověk stárne, víc a víc doufá v přiměřený zdravotní stav. Vztahy, práce, odpočinek, zdraví – to jsou naše očekávání v rámci našeho pozemského bytí. Čekáme ale na Krista?

JINÁ LIGA

Nedávno zesnula manželka mého staršího známého z hluboce věřící katolické rodiny. Jen pár týdnů před smrtí se dozvěděla, že trpí onkologickou nemocí, z níž už není úniku. „V tu chvíli se začala těšit na setkání se svým Pánem,“ napsal nám její manžel. A brzy na to dodal, že jeho žena již cíle svého očekávání dosáhla. Snad nikdy silněji než tváří v tvář smrti se neprokáže jakost lidského doufání. Zatímco v naší stále více sekularizované společnosti (více v Čechách než na Moravě) se už pomalu nepohrývá, jelikož pozůstali jako by si se smrtí snad už ani nevěděli rady, křesťanství zde ukazuje směle dál, prolamuje brány pozemské nadeje a nabízí nový rozměr bytí.

A v tom jsou pohřby ve jménu Páně zcela jinou ligu než tou, kterou hrají lidé bez oné křesťanské nadeje. Není nic bezvýchodnějšího než pohřby bez Boha, jež jsou trudným symbolem toho, kam se může dostat civilizace bez náboženství.

DŘEVĚNÉ KOLO

Když nyní budeme postupně zapalovat svíce na adventním věnci, budeme tím rozsvěcovat i naši křesťanskou nadeji, víru a lásku. V těchto slavnostních chvílích si snad více než jindy uvědomujeme, že světlo, jež prostupuje přítmi našeho světa, přichází zvnějšku. Není lidským dílem, ale darem. Stejně jako v betlémských jeslích se naplnily touhy starozákonních patriarchů a proroků, tak v Synu člověka, který má přijít v poslední čas, se naplní nejryzejší touhy celého lidstva.

Ostatně i adventní věnec vznikl jako projev touhy.

Přišel s ním učitel a evangelický farář Johann Hinrich Wichern (1808-1881) v Hamburku, který se staral o opuštěné děti, zejména děti námořníků, v tamním sirotčinci, který sám založil. Jinak by tyto děti byly odkázány na žebrotu. Takhle měly nejen zajištěnou stravu a nocleh, ale mohly se zde i vyučit řemeslu. Když v roce 1839 děti v sirotčinci opakovaně na faráře Wicherna naléhaly s dotazem, kdy už konečně budou Vánoce, dostal nápad – vzal staré dřevěné kolo od vozu a upevnil na ně 19 malých červených svíček a čtyři velké bílé. Každý den pak zapaloval jednu svíčku, ve všední dny malé červené a v neděli velkou bílou. Tak vznikl první adventní věnec. Výmluvně. Světlo je totiž vedle kříže nejspíš vůbec nejdůležitějším symbolem křesťanské víry.

SVĚTLO PRORÁŽÍ TMU

Možná se nám zdá, že jsme až příliš obklopeni tmou – v čase adventu to má i klimatické opodstatnění. Tma zakrývá nadeji a vnucuje představu, že nic jiného než tma či přítmi neexistuje.

Nemoc, nezaměstnanost, ztráta partnera, nedorozumění s dětmi, nedůvěra v politiku a v politiky, to vše i leccos dalšího může učinit onu tmu ještě hlubší. A právě proto zažeháváme svíce na adventním věnci, aby světlo Kristovo zaplašilo nároky tmy.

KOPAT HLOUBĚJI

Stejně jako ona pověstná doba temna nebyla jen samé temno, ale bylo v ní i mnoho světla – jak dokazují historici, kteří se obdobím 17. století zabývají – ani naše doba rozhodně není jen dobou náboženského a mravního zatmění či úpadku, jak by se mohlo povrchnímu pozorovateli zdát. Zajisté už neslavíme advent stejně euforicky jako před 24 lety v Československu, kdy byla atmosféra doslova nabita očekáváním společenských změn, které se zdály být na spadnutí. Takové situace se odehrávají spíše zřídka, přesto je třeba za ně vyjádřit dík. Náš úkol je však kopat hlouběji.

POSLEDNÍ VĚTA

„Ó Sionská dcerko, nermutiž se více, Pán tvůj setře tobě každou slzu z líce; těš se z svého Krále, zpívej k jeho chvále, jenž tvé ponížení v slávu věčnou změní, Kriste, Králi náš!“ Takto vroucně vyjádřil adventní očekávání křesťanů někdejší biskup Jednoty bratrské, po dlouhá léta vězněný na Křivoklátě, bratr Jan Augusta (1500-1572). Jako by se právě v dobách těžkých a těžších mohla naplno rozzářit křesťanská naděje, jež odolává jakékoli politické realitě.

Dnes se sice naše společnost po křesťanském ukotvení až tak neohlíží, ale vposledku našinec beztak zjišťuje – nejspíš právě v Adventu – že nic pevnějšího a slibnějšího než křesťanská naděje stejně neexistuje. „Milost Pána Ježíše se všemi.“ To je poslední a nanejvýš přející věta Bible. Jen díky ní se na advent Páně smíme těšit. Jen díky ní mají velké dějiny světa i malé dějiny našich životů smysl. Jen takto smíme zaslechnout, vyslechnout a poslechnout ono tiché ujištění z druhého břehu, že nás již nic od jeho lásky nemůže odloučit. Advent proto pro křesťany není nic menšího než čas znovuoobjevování a znovuojetí křesťanské naděje. Může člověk vůbec doufat v něco víc?

Milí členové a přátelé libického a velenického sboru,

Bible, ačkoli tak stará kniha, je stále svým obsahem mladá a nezastupitelná. Bez ní společnost strádá a hyne. Přijměte proto naše pozvání na adventní a vánoční bohoslužby, která se na našich třech místech budou konat. Není-li stanoveno jinak, začínají v Opolanech a Velenicích v 8.30, v Libici v 10.00. Vedle nich pořádáme i dva koncerty duchovní hudby.

- 01. 12.** 1. neděle adventní, Velenice – fara, Libice – Diakonie, VP
- 08. 12.** 2. neděle adventní, Opolany – obecní úřad, Libice – Diakonie
- 14. 12.** v 16.00 adventní koncert Hradeckého tucteta ve velenickém kostele
- 15. 12.** 3. neděle adventní, Velenice – fara, Libice – Diakonie
- 22. 12.** 4. neděle adventní, Libice – Diakonie
- 22. 12.** ve 14.00 vánoční koncert Michala Sevruka a jeho přátel v opolanském kostele
- 24. 12.** ŠTĚDRÝ DEN, Velenice – kostel s VP, Libice – kostel
- 24. 12.** Půlnoční ve 22.00, Libice – kostel
- 25. 12.** HOD BOŽÍ VÁNOČNÍ, Opolany – kostel, Libice – kostel, VP
- 29. 12.** 1. neděle po Vánocích, Libice – Diakonie, čtené bohoslužby
- 05. 01.** 2. neděle po Vánocích, Velenice – fara, Libice – Diakonie

Přejeme Vám i Vaším blízkým požehnaný adventní a vánoční čas.

Martin T. Zikmund, evangelický farář v Libici a Opolanech a administrátor ve Velenicích
Pavel Pistor, kurátor libického sboru
Lubomír Váňa, kurátor velenického sboru